

S'encourager mutuellement

Par J. Anette Dennis

Première conseillère dans la présidence générale de la Société de Secours

Să ne încurajăm unii pe alții

Sora J. Anette Dennis

prima consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Conférence générale d'octobre 2025

Seul le Seigneur connaît pleinement nos limites et notre capacité personnelles, et pour cette raison, il est le seul entièrement qualifié pour juger nos performances.

J'ai lu récemment une histoire qui m'a profondément touchée. Elle s'est déroulée au USA Masters Track and Field National Championship, une compétition pour les personnes âgées.

L'un des participants à la course du 1 500 mètres, Orville Rogers, était âgé de 100 ans. L'auteur a écrit :

« Lorsque le coup de pistolet de départ a retenti, les coureurs se sont élancés et Orville s'est immédiatement retrouvé en dernière position, où il est resté seul pendant toute la course en avançant très lentement. [Lorsque] le dernier coureur, à part Orville, a terminé la course, il lui restait encore deux tours et demi à parcourir. Près de 3 000 spectateurs sont restés assis calmement, le regardant faire lentement le tour de la piste, complètement seul dans un silence inconfortable.

« [Cependant], lorsqu'il a entamé son dernier tour de piste, la foule s'est levée en l'applaudissant pour l'encourager. Lorsqu'il a abordé la dernière ligne droite, la foule était en liesse. En entendant les encouragements enthousiastes de milliers de spectateurs, Orville a puisé dans ses dernières réserves d'énergie. La foule a explosé de joie lorsqu'il a franchi la ligne d'arrivée où les autres concurrents l'ont accueilli à bras ouverts. Humblement et reconnaissant, Orville a salué la foule et a quitté la piste avec ses nouveaux amis. »

C'était l'unique course d'Orville dans cette compétition, et dans chacune des autres épreuves, il avait également terminé à la dernière

Numai Domnul ne cunoaște pe deplin limitele și capacitățile individuale și, datorită acestui lucru, El este Singurul pe deplin calificat să ne judece realizările.

Recent, am citit despre o experiență care m-a impresionat profund. S-a întâmplat la Campionatul Național de Atletism din S.U.A. - o competiție pentru seniori.

Unul dintre participanții la proba de 1.500 de metri era Orville Rogers, în vârstă de 100 de ani. Autorul scrie:

„Când s-a tras cu pistolul de start, alergătorii au pornit, iar Orville s-a stabilit imediat pe ultimul loc, unde a și rămas singur toată cursa, târându-și picioarele foarte încet. [Când] ultimul alergător, în afară de Orville, a terminat, Orville mai avea încă două ture și jumătate de parcurs. Aproape 3.000 de spectatori stăteau liniștiți și îl priveau cum își croia încet drum pe pistă – cu totul singur, într-o tăcere incomodă.

[Dar], când și-a început ultima tură, mulțimea s-a ridicat în picioare, aplaudând și încurajându-l. Când a ajuns pe ultima sută de metri, mulțimea vuia. Cu încurajările însuflețitoare a mii de spectatori, Orville și-a folosit ultimele rezerve de energie. Mulțimea a izbucnit de bucurie când a trecut linia de sosire și a fost îmbrățișat de ceilalți concurenți. Orville a făcut cu mâna mulțimii, cu umilință și recunoștință, și a ieșit de pe pistă cu noii săi prieteni”.

Aceasta era a cincea cursă a competiției pentru Orville, iar în toate celelalte evenimente ocupase tot ultimul loc. Unii ar fi putut fi tentați

place. Certaines personnes auraient été tentées de juger Orville, se disant qu'à son âge, il n'aurait même pas dû participer, qu'il n'avait pas sa place sur la piste, car il rallongeait considérablement chacune des épreuves pour tout le monde.

Malgré le fait qu'il terminait toujours dernier, Orville a battu cinq records du monde ce jour-là. Personne parmi les spectateurs n'aurait cru cela possible, mais ni eux ni les autres coureurs n'étaient les juges. Orville n'a enfreint aucune règle et les organisateurs n'ont pas abaissé le niveau des exigences. Il a participé à la même compétition et a rempli les mêmes exigences que tous les autres coureurs. Toutefois, il a été tenu compte de son niveau de difficulté, en l'occurrence son âge et ses capacités physiques limitées, puisqu'il concourait dans la catégorie des 100 ans et plus. Et dans cette catégorie, il a battu cinq records du monde.

Tout comme il a fallu beaucoup de courage à Orville chaque fois qu'il s'est élancé sur cette piste, il faut également beaucoup de courage à certains de nos frères et sœurs pour s'engager chaque jour dans l'arène de la vie, sachant qu'ils risquent d'être jugés injustement, alors qu'ils font de leur mieux pour suivre le Sauveur et respecter les alliances qu'ils ont contractées avec lui malgré une adversité décourageante.

Peu importe où nous vivons dans le monde, peu importe, notre âge, nous avons tous fondamentalement besoin d'éprouver un sentiment d'appartenance, de savoir que nous sommes désirés et nécessaires, et que notre vie a un sens et un but, quelles que soient notre situation ou nos limites.

Pendant le dernier tour de piste, la foule a massivement encouragé Orville, lui donnant la force de continuer. Cela n'avait aucune importance qu'il finisse dernier. Pour les athlètes et la foule, c'était beaucoup plus qu'une compétition. De bien des façons, c'était un bel exemple de l'amour du Sauveur en action. Lorsque Orville a terminé, ils se sont tous réjoui ensemble.

Tout comme le Masters Championship, nos assemblées et notre famille peuvent être des lieux de rassemblement où nous nous encourageons mutuellement – des communautés d'alliances nourries par l'amour du Christ les uns pour les autres – nous aidant à surmonter les difficultés que nous rencontrons, nous apportant force et soutien sans nous juger les uns les autres. Nous avons besoin les uns des autres. La force divine

să-l judece pe Orville, gândindu-se că nici măcar nu ar fi trebuit să concureze la vârsta lui – că locul lui nu era pe pistă pentru că a prelungit mult evenimentele proprii pentru toți ceilalți.

Dar, chiar dacă a terminat întotdeauna ultimul, Orville a doborât cinci recorduri mondiale în acea zi. Niciunul dintre cei care îl urmăreau alergând nu ar fi crezut că așa ceva este posibil, dar nici spectatorii și nici ceilalți concurenți nu erau arbitri. Orville nu a încălcat nicio regulă, iar oficialii nu au coborât niciun standard. El a alergat în aceeași cursă și a îndeplinit aceleași cerințe ca toți ceilalți concurenți. Dar nivelul de dificultate pentru el – dat în acest caz de vârstă și de capacitatea fizică limitată – a fost luat în considerare când a fost plasat în divizia de vârstă peste 100 de ani. Și în această divizie, el a doborât cinci recorduri mondiale.

Așa cum Orville a avut nevoie de mult curaj pentru a păși de fiecare dată pe acea pistă, tot așa unii dintre surorile și frații noștri au nevoie de mult curaj să pășească în arena vieții în fiecare zi, știind că pot fi judecați pe nedrept, deși fac tot ce pot și înfruntă obstacole intimidante, pentru a-L urma pe Salvator și a-și onora legămintele făcute cu El.

Indiferent unde trăim în lume, indiferent de vârstă, este o nevoie esențială pentru toți să avem sentimentul de apartenență, să simțim că oamenii ne vor lângă ei și că au nevoie de noi și că viețile noastre au scop și sens, indiferent de circumstanțele sau limitările noastre.

În ultima tură a cursei, mulțimea l-a aclamat copleșitor pe Orville, dându-i puterea de a continua. Nu a contat că a ajuns ultimul. Pentru participanți și mulțime, era mult mai mult decât o competiție. În multe feluri, acesta a fost un exemplu minunat al dragostei Salvatorului în acțiune. Concurenții și spectatorii s-au bucurat împreună.

Asemenea Campionatului de Atletism, congregațiile și familiile noastre pot fi locuri de adunare în care ne încurajăm unii pe alții – comunități de oameni care au făcut legăminte și care sunt motivați să se slujească unii pe alții datorită dragostei lui Hristos – ajutându-ne unul pe celălalt să biruim orice încercare cu care ne confruntăm, oferindu-ne tărie și încurajare fără să ne judecăm. Avem nevoie unii de alții. Pute-

vient de l'unité c'est pourquoi Satan cherche à nous diviser.

Malheureusement, pour certains d'entre nous, il peut parfois être difficile d'assister aux réunions de l'église pour diverses raisons. Ce peut être causé par des questions spirituelles, de l'anxiété sociale ou une dépression. C'est peut-être lié au fait d'être d'une ethnie ou d'un pays différent, ou d'avoir des expériences de vie ou des points de vue différents qui font penser à une personne qu'elle n'arrivera jamais à s'intégrer. Il peut même s'agir de parents en manque de sommeil et épuisés émotionnellement par des bébés et de jeunes enfants ou de quelqu'un qui est célibataire dans une assemblée remplie de couples et de familles. Ce peut être une personne ayant besoin de trouver le courage de revenir à l'église après des années d'absence ou rongée par l'idée qu'elle ne sera jamais à la hauteur ni à sa place.

Russell M. Nelson a dit : « Un couple de votre paroisse qui divorce, un jeune qui rentre prématurément de mission ou un adolescent qui remet son témoignage en question n'ont pas besoin de votre jugement. Ils ont besoin de percevoir l'amour pur de Jésus-Christ dans vos paroles et vos actions. »

Notre expérience à l'église est destinée à créer des liens essentiels avec le Seigneur et entre nous, si précieux pour notre bien-être émotionnel et spirituel. Un élément inhérent aux alliances que nous contractons avec Dieu, tout d'abord au baptême, est notre responsabilité de s'aimer et de se soutenir les uns les autres en tant que membres de la famille de Dieu, membres du corps du Christ, mais pas seulement pour cocher une case sur une liste de choses à faire.

L'amour et le soin que nous prenons les uns des autres à la manière du Christ est d'une nature plus élevée et plus sainte. L'amour pur du Christ est la charité. Russell M. Nelson a enseigné : « La charité nous pousse à 'porter les fardeaux les uns des autres' [Mosiah 18:8] et non à se les amoncelers les uns sur les autres. »

Le Sauveur a dit : « À ce point, nous reconnaitrons que vous êtes mes disciples, si vous avez de l'amour les uns pour les autres. » Russell M. Nelson a ajouté : « La charité est la caractéristique principale d'un vrai disciple de Jésus-Christ. [...] Le message du Sauveur est clair : ses vrais disciples édifient, élèvent, encouragent, persuadent et inspirent. [...] La façon dont nous nous adressons à

rea divină vine din unitate, de aceea este Satana hotărât să ne dezbină.

Din păcate, pentru unii dintre noi poate fi greu să mergem la biserică uneori, din multe motive diferite. De exemplu, pentru cineva care se luptă cu întrebări despre credință sau cineva care suferă de anxietate socială ori depresie. Poate pentru cineva din altă țară, de altă rasă sau cineva cu experiențe de viață sau perspective diferite și care poate simte că nu se încadrează în tipare. Poate chiar pentru părinții nedormiți și suprasolicitați emoțional care au bebeluși și copii mici sau pentru o persoană necăsătorită care face parte dintr-o congregație plină de cupluri și familii. Poate pentru cineva care își adună curajul să se întoarcă după ani de absență sau cineva cu un sentiment săcâitor că, pur și simplu, nu se ridică la înălțimea așteptărilor și că locul său nu va fi niciodată aici.

Președintele Russell M. Nelson a spus : „Dacă un cuplu din episcopia dumneavoastră divorțează sau un tânăr misionar se întoarce acasă mai devreme sau un adolescent se îndoiește de mărturia sa, ei nu au nevoie de judecata dumneavoastră. Ei trebuie să simtă dragostea pură a lui Isus Hristos reflectată în cuvintele și faptele dumneavoastră”.

Experiența noastră la biserică este menită să înlesnească legăturile vitale cu Domnul și dintre noi, care sunt atât de necesare pentru buna noastră stare spirituală și emoțională. Inerentă legămintelor pe care le facem cu Dumnezeu, începând cu botezul, este responsabilitatea noastră de a ne iubi și de a avea grijă unii de alții ca membri ai familiei lui Dumnezeu, membri ai trupului lui Hristos, și nu doar pentru a bifa ceva de pe o listă cu lucruri de făcut.

Dragostea și grija asemănătoare celor ale lui Hristos sunt mai înalte și mai sfinte. Dragostea pură a lui Hristos este caritatea. Cum a spus președintele Nelson, „Caritatea ne motivează să «[purtăm] greutatea unuia altuia» [Mosia 18:8], nu să ne împovăram unii pe alții”.

Salvatorul a spus : „Prin această cunoaștere toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”. Iar președintele Nelson a adăugat : „Caritatea este caracteristica principală a unui adevărat ucenic al lui Isus Hristos”. „Mesajul Salvatorului este clar : ucenicii Săi adevărați clădesc, înalță, încurajează, conving și inspiră... Modul în care vorbim cu alții... contează cu

d'autres personnes et parlons d'elles [...] importe vraiment. »

Les enseignements du Sauveur à ce sujet sont très simples. Ils sont résumés dans la règle d'or : Tout ce que vous voulez que les hommes fassent pour vous, faites-le de même pour eux. Mettez-vous à la place de cette personne et traitez-la comme vous aimeriez être traité si vous étiez à sa place.

Traiter les autres à la manière du Christ s'étend largement au-delà de notre famille et de nos assemblées. Cela inclut nos sœurs et nos frères d'autres confessions ou sans confession du tout. Mais aussi ceux qui viennent d'autres pays ou cultures, ou qui ont des opinions politiques différentes des nôtres. Nous faisons tous partie de la famille de Dieu et il aime tous ses enfants. Il désire que ses enfants l'aiment l'un comme l'autre.

La vie du Sauveur était un exemple d'amour, il rassemblait et édifiait même ceux que la société avait jugés comme parias et impurs. Il est un exemple qu'il nous est commandé de suivre. Nous sommes ici pour acquérir les attributs du Christ et devenir un jour comme notre Sauveur. Son Évangile n'est pas une liste de tâches à effectuer, c'est un Évangile de changement, pour devenir comme lui aime à le faire. Il veut que nous devenions un peuple de Sion.

À la fin de ma vingtaine, j'ai traversé une période de profonde dépression et, pendant cette période, c'était comme si la réalité que Dieu existait avait soudainement disparue. Je ne peux pas vraiment expliquer ce que je ressentais, mais je me sentais complètement perdue. Depuis que j'étais petite fille, j'avais toujours su que mon Père céleste était là et que je pouvais lui parler. Mais pendant cette période, je ne savais plus s'il y avait un Dieu. Je n'avais jamais rien vécu de semblable auparavant et j'avais l'impression que toutes mes croyances fondamentales s'écroulaient.

Pour cette raison, j'avais du mal à aller à l'église. J'y allais, mais c'était en partie parce que j'avais peur qu'on dise que j'étais « non pratiquante » ou « moins fidèle » et je craignais de devenir un « projet » attribué à quelqu'un. Ce dont j'avais vraiment besoin à ce moment-là, c'était de ressentir l'amour, la compréhension et le soutien sincères des gens autour de moi, et non d'être jugée.

Certaines des suppositions que je craignais

advenaient.

Învățătura Salvatorului despre aceasta este foarte simplă. Este rezumată în regula de aur: Faceți-le altora ceea ce doriți să vă facă și ei vouă. Puneți-vă în locul acelei persoane și tratați-o așa cum ați dori să fiți tratați dacă ați fi în locul ei.

Faptul de a-i trata pe alții cum i-ar trata Hristos nu se aplică doar membrilor familiilor și congregațiilor noastre. Îi include pe surorile noastre și frații noștri de alte credințe sau pe cei care nu au nicio religie. Îi include și pe frații noștri și surorile noastre din alte țări și culturi, precum și pe cei cu convingeri politice diferite. Cutoțim facem parte din familia lui Dumnezeu, iar El Își iubește toți copiii. El dorește ca toți copiii Săi să-L iubească și, de asemenea, să se iubească unul pe altul.

Viața Salvatorului a fost un exemplu de dragoste, adunare și înălțare chiar și a celor pe care societatea i-a judecat ca fiind proscrisi și necurați. Ni se poruncește să urmăm exemplul Său. Ne aflăm aici pentru a dezvolta calități asemănătoare celor ale lui Hristos și, în cele din urmă, pentru a deveni ca Salvatorul nostru. Evanghelia Sa nu este o Evanghelie a listelor cu lucruri de făcut; este o Evanghelie a devenirii – să devenim așa cum este El și să iubim așa cum iubește El. El vrea ca noi să devenim un popor ca Sionul.

Când mă apropiam de 30 de ani, am trecut printr-o perioadă de depresie profundă și, în acea perioadă, părea că realitatea existenței lui Dumnezeu a dispărut brusc. Nu pot explica pe deplin sentimentul, decât să spun că m-am simțit pierdută cu totul. Chiar de mică, am știut mereu că Tatăl meu din Cer era acolo și că puteam vorbi cu El. Dar, în acea perioadă, nu mai știam dacă exista un Dumnezeu. Nu mi se mai întâmplase așa ceva în viața mea și simțeam că întreaga temelie mi se năruie.

Drept urmare, mi-a fost greu să merg la biserică. Mergeam doar pentru că, în parte, mi-era teamă să nu fiu etichetată drept „inactivă” sau „mai puțin credincioasă” și mi-era teamă să nu devin un proiect desemnat cuiva. Nevoia pe care o aveam cu adevărat în acea perioadă era să simt dragoste sinceră, înțelegere și sprijin, nu judecată, din partea celor din jurul meu.

Unele dintre presupunerile pe care mă

que les gens fassent à mon sujet, je les avais-moi-même faites à propos d'autres personnes quand elles n'assistaient pas régulièrement aux réunions de l'Église. Cette expérience personnelle douloureuse m'a appris des leçons précieuses sur les raisons pour lesquelles il nous est commandé de ne pas nous juger injustement les uns les autres.

Y a-t-il parmi nous des personnes qui souffrent en silence, craignant que leurs combats cachés ne soient découverts parce qu'elles ne savent pas comment les autres réagiront ?

Seul le Seigneur connaît pleinement le niveau réel de difficulté avec lequel chacun de nous mène sa vie, les fardeaux que nous portons, les difficultés et les obstacles que nous affrontons et qui sont souvent invisibles aux yeux des autres. Lui seul comprend pleinement les blessures et les traumatismes qui ont bouleversé la vie de certains d'entre nous dans le passé et qui continuent de nous affecter aujourd'hui.

Souvent, nous nous jugeons-mêmes sévèrement, pensant que nous devrions être bien plus loin sur le chemin. Seul le Seigneur connaît pleinement nos limites et notre capacité personnelles, c'est pourquoi il est le seul pleinement qualifié pour juger nos performances.

Sœurs et frères, soyons comme les spectateurs de cette histoire et encourageons-nous mutuellement dans notre parcours de disciple, peu importe notre situation ! Il n'est pas nécessaire d'enfreindre des règles ou d'abaisser le niveau des exigences. C'est en fait le deuxième grand commandement, aimer notre prochain comme nous-mêmes. Et, comme notre Sauveur l'a dit : « Toutes les fois que vous avez fait ces choses à l'un de ces plus petits de mes frères, c'est à moi que vous les avez faites », bonnes ou mauvaises. Il nous a aussi dit : « Si vous n'êtes pas un, vous n'êtes pas de moi. »

Dans la vie de chacun de nous, il y aura des moments où nous serons ceux qui ont besoin d'aide et d'encouragement. Engageons-nous dès maintenant à toujours nous soutenir les uns les autres. En agissant ainsi, nous parviendrons à une plus grande unité et donnerons au Sauveur l'occasion d'accomplir son œuvre sacrée, celle de guérir et de transformer chacun de nous.

À chacun de vous qui avez peut-être l'impression d'être très à la traîne dans la course de la vie, ce voyage dans la condition mortelle, n'abandonnez pas. Seul le Sauveur peut juger

temeam că oamenii le vor face despreminele făcusemși eudesprealțiicând nu veneau în mod constant la biserică. Acea experiență personală dureroasă m-a învățat câteva lecții prețioase despre motivul pentru care ni s-a poruncit să nu ne judecăm unii pe alții în mod nedrept.

Există printre noi cei care suferă în tăcere, temându-se ca alții să le cunoască luptele ascunse pentru că nu știu care va fi reacția lor?

Numai Domnul cunoaște pe deplin nivelul real de dificultate cu care fiecare dintre noi alergăm în cursa vieții noastre – poverile, încercările și obstacolele cu care ne confruntăm și care, deseori, nu pot fi văzute de ceilalți. Doar El înțelege pe deplin rănilor care schimbă vieții traumele prin care au trecut unii dintre noi și care încă ne afectează în prezent.

De multe ori, noi înșine ne judecăm aspru, gândindu-ne că ar trebui să fim mult mai avansați în cursă. Numai Domnul ne cunoaște pe deplin limitele și capacitățile individuale și, datorită acestui lucru, El este Singurul pe deplin calificat să ne judece realizările.

Dragi surori și frați, să fim ca spectatorii din povestire și să ne încurajăm unii pe alții în călătoria uceniciei noastre, indiferent de circumstanțele noastre! Nu e nevoie să încălcăm reguli sau să coborâm standarde pentru a face aceasta. Aceasta este, de fapt, a doua cea mai mare poruncă – să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Și, cum a spus Salvatorul: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați... Mie mi le-ați făcut”, bune sau rele. El ne-a mai spus: „Dacă nu sunteți unul, nu sunteți ai Mei”.

Vor exista momente în viața fiecăruia dintre noi când vom fi cei care au nevoie de ajutor și încurajare. Să ne luăm acum angajamentul să facem mereu acest lucru unul pentru celălalt. Pe măsură ce facem aceasta, vom dezvolta o unitate sporită și Îi vom oferi Salvatorului spațiu pentru a-și face lucrarea sacră de vindecare și transformare a fiecăruia dintre noi.

Pe cei care simțiți că ați rămas mult în urmă în această cursă a vieții, în această călătorie prin viața muritoare, vă rog să continuați. Numai Salvatorul poate judeca pe deplin unde ar trebui să

pleinement où vous devriez être aujourd'hui, et il est compatissant et juste. Il est le grand juge de la course de la vie et le seul à comprendre pleinement le niveau de difficulté selon lequel vous courez, marchez ou avancez lentement. Il tiendra compte de vos limites, de vos capacités, de votre vécu, des fardeaux cachés que vous portez, ainsi que des désirs de votre cœur. Vous êtes peut-être en train de battre des records du monde symboliques. Ne perdez pas espoir. Continuez d'avancer ! Restez ! Vous avez votre place ici ! Le Seigneur a besoin de vous et nous avons besoin de vous !

Où que vous viviez dans le monde, aussi loin que cela puisse être, n'oubliez jamais que votre Père céleste et votre Sauveur vous connaissent parfaitement et vous aiment d'un amour parfait. Ils ne vous oublient jamais. Ils veulent vous ramener à eux.

Gardez les yeux fixés sur le Sauveur. Il est votre barre de fer. Ne le lâchez pas. Je témoigne qu'il vit et que vous pouvez lui faire confiance. Je témoigne aussi qu'il vous encourage.

Je prie pour que nous suivions tous l'exemple du Sauveur et nous encourageons mutuellement. Au nom de Jésus-Christ. Amen.

vă aflați în acest moment, iar El este drept și plin de compasiune. El este Marele Arbitru al cursei vieții și singurul care înțelege pe deplin nivelul de dificultate cu care alergați, mergeți sau vă târați picioarele. El va ține cont de limitările, de capacitatea, de experiențele de viață și de poverile ascunse pe care le purtați, precum și de dorințele inimii dumneavoastră. Poate că și dumneavoastră stabiliți, de fapt, recorduri mondiale simbolice. Vă rog să nu vă pierdeți speranța. Vă rog să continuați! Vă rog să rămâneți! Locul dumneavoastră este aici! Domnul are nevoie de dumneavoastră și noi avem nevoie de dumneavoastră!

Oriunde trăiți în lume, oricât de departe ar fi, vă rog să vă amintiți mereu că Tatăl dumneavoastră din Cer și Salvatorul dumneavoastră vă cunosc în întregime și vă iubesc în mod desăvârșit. Ei nu vă uită niciodată. Ei vor să vă aducă acasă.

Concentrați-vă asupra Salvatorului. El este bara dumneavoastră de fier. Nu vă desprindeți de El. Depun mărturie că El trăiește și că puteți avea încredere în El. Depun mărturie, de asemenea, că El vă încurajează.

Mă rog ca noi toți să urmăm exemplul Salvatorului și să ne încurajăm unii pe alții, în numele lui Isus Hristos, amin.